ИНСТИТУТ ЗА ЛИТЕРАТУРА

Парапунов, а наскоро след това такива изникнаха по всички краища на страната - Баташко, Карловско, Средногорието и др.

За Вапцаров е истинско престъпление да стои с " празни ръце " в Годеч, когато любимата партия е изправена пред страшни изпитание, когато тя трябва да употреби всичките си сили и способности в предстоящия кървав двубой с фашизма и за което е необходимо да хвърли в огъня на борбата най-верните и изпитани свои борци. Вапцаров си дава сметка, че борбата ще бъде жестока, че това ще бъде борба на живот и смърт, че първите ще паднат в нея. Но той знаеше, че всяка борба иска жертви, че никакво освобождение в историята на народите не е дошло без жертви и че без жертви не ще се осъществи освободителното дело на партията. За него нямаше нищо по-свято от дългът му пред народа и партията. И той се нареди в първите редици на борците с пълното съзнание, че ще бъде и една от първите жертви. За него не беше важно, че ще умре, за него беше по-важно, че борбата ще доведе до освобождението и щастието на народа. С колко вяра и оптимизъм и с каква неповторима сила е изразено това в стихотворението му " Писмо " :

" За мен е ясно както че ще съмне
с главите ще счупим ледовете
и слънцето на хоризонта тъмен
да нашто ярко слънце ще просветне "

Но за Вапцаров не беше достатъчно да води само литературна борба чрез стиховете си. Той ясно схващаше, че в настоящия исторически момент, в който се ковяха съдбините на народите, в това число и на българския, изхода на борбата ще се реши от оръжието, а не от перото. Това свое убеждение той много сполучливо изрази в стихотворението си : " Не, сега не е за поезия ", написано през юни 1941 год. в Годеч.